

ODPUSTENIE

Jedna z istých ciest k pokoju je cesta odpustenia. Táto cesta však nie je jednoduchá a často býva nesprávne pochopená. Preto vám ponúkame ako podnet na pôst špeciálne biblické stretko k odpusteniu, ako aj ďalšie podnety, ktoré pre vás zozbierala Duchovno-pastoračná komisia eRka.

BIBLICKÉ STRETKO O ODPUSTENÍ

(Úvod): Aj v dnešný deň sa chceme stretnúť s naším Pánom v jeho Slove, začnime:

V mene Otca, i Syna, i Ducha Svätého. AMEN.

Zastavme sa na chvíľku v tichu a ponorme sa hlbšie do Božej prítomnosti. Pán Ježiš je tu medzi nami v našom spoločenstve. Ďakujeme Ti, Ježišu, za Tvoju prítomnosť a za Tvoje slovo, ktorým nás chceš dnes osloviť. Ty sám si povedal: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ V nasledujúcich chvíľach chceme počúvať Tvoj hlas a chceme spoznávať, čo každému z náš osobitne chceš týmto slovom povedať. Chceme v tichu s láskou načúvať Tvojmu slovu. Započúvajte sa do slov Svätého Písma.

Text Sv. Písma (Mt 18, 21-35):

²¹ Vtedy k nemu pristúpil Peter a povedal mu: „Pane, koľko rás mám odpustiť svojomu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem rás?“ ²² Ježiš mu odpovedal: „Hovorím ti: Nie sedem rás, ale sedemdesiat sedem rás.“

Podobenstvo o nemilosrdnom sluhovi - ³ Preto sa nebeské kráľovstvo podobá kráľovi, ktorý sa rozhodol vyúčtovať so svojimi sluhami. ²⁴ Keď začal účtovať, priviedli mu jedného, ktorý bol dlžen desaťtisíc talentov. ²⁵ Ale pretože nemal skadiaľ vrátiť, pán rozkázal predať jeho aj jeho ženu aj deti i všetko, čo mal, a dlh splatiť. ²⁶ Vtedy mu sluha padol k nohám a na kolenách ho prosil: „Pozhovej mi a všetko ti vrátim.“ ²⁷ A pán sa nad sluhom zľutoval, prepustil ho a odpustil mu aj dlžobu. ²⁸ No len čo ten sluha vyšiel, stretol sa so svojim spolusluhom, ktorý mu dlhoval sto denárov. Chytil ho pod krk a kričal: „Vráť, čo mi dlhuješ!“ ²⁹ Jeho spolusluha mu padol k nohám a prosil ho: „Pozhovej mi a dlžobu ti splatím.“ ³⁰ On však nechcel, ale odišiel a vrhol ho do žalára, kým dlh nesplatí.

³¹ Keď jeho spolusluhovia videli, čo sa stalo, veľmi sa zarmútili. Išli a rozpovedali svojmu pánovi všetko, čo sa stalo. ³² A tak si ho pán predvolal a povedal mu: „Zlý sluha, ja som ti odpustil celú dlžobu, pretože si ma prosil. ³³ Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojim spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?“ ³⁴ A rozhnevaný pán ho vydal mučiteľom, kým nesplatí celú dlžobu. ³⁵ Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte zo srdca každý svojmu bratovi“.

(Po prečítaní textu nahlas): Teraz si prečítame text ešte raz každý sám. Môžeme si podčiarknuť alebo vybrať slová, vety a myšlienky, ktoré nás oslovili alebo zaujali. Po 15 minútach ten, kto chce, môže povedať ostatným, čo ho zaujalo, čo spoznal, že mu Boh chce povedať do jeho života.

Boh nám chce svojím slovom povedať niečo osobné do nášho života. Pre každého z nás to môže byť niečo iné. Obohaťme sa svojimi myšlienkami.

(Nechajme dostatok času na rozhovor, aj vtedy ak je dlhšie ticho. Nebojme sa povedať svoje osobné myšlienky.)

(Po rozhovore) Ďakujeme všetkým, ktorí nás obohatili svojimi myšlienkami. Teraz si môžeme vypočuť biblický komentár a zamyslenie.

Komentár k biblickému textu (Silvano Fausti):

v.21 ***koľko rás mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem rás?*** Peter už vie, že nám Otec odpúšťa tak, ako aj my odpúšťame (porov. 6,12.14n). Preto vie, že má odpustiť sedemkrát, to je stále. Zároveň jeho otázka slúži ako úvod k podobenstvu o odpustení.

v.27 ***A pán sa nad sluhom zľutoval.*** Naša situácia Pána privádza k pohnutiu: hýbe jeho materinským vnútrom. Svojimi pocitmi viny a uzmierovania mu spôsobujeme nekonečnú bolesť. Jeho utrpenie sa stáva súcitom.

prepustil ho a odpustil mu aj dlžobu. Pán ma miloval a vydal sa za mňa (Gal 2,20), a tak ma oslobodil od každej viny a hriechu. Chce, aby som pochopil, že môj vzťah k nemu nie je na rovine otrok/pán, ale na rovine syn/otec. Veriaci človek vie, že ho Boh miluje a že mu nezištne odpustil, pretože je jeho synom. Duch mu to dosvedčuje, keď v ňom volá: „Abba! Otče!“ Vie, že u Boha nemá dlh, ale úver; veď Boh mu je jeho Otcom a vie, že je dlžníkom jeho lásky. Bratstvo pramení z tejto synovskej skúsenosti.

v.32 ***Zlý sluha.*** Jeho zloba nespočíva v dlžobe, ktorú mal, ale v kredite, ktorý skutočne mal a uplatňoval ho. Najťažší hriech je vždy to, ak neodpustíme bratovi: tento jediný hriech vzdialuje človeka od Otca, pretože ničí moje synovstvo. Ak neodpustím, vraciam sa k logike dlžoby: neprijímam odpustenie. Ak teda posielam do väzenia blížneho, posielam tam seba.

v.33 ***Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojím spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?*** Toto je vrchol podobenstva. Zmilujem sa nad tým, kto mi je podobný, pretože sa Pán zmiloval nado mnou. Iba vtedy mám také spolucítenie ako Otec a stávam sa jeho synom. Ak ale neodpustím, umiera vo mne odpustenie, ktoré som od neho dostal: nežijem z neho!

Zamyslenie (Silvano Fausti)

Keď sa modlíme: „odpusť nám naše hriechy ako i my odpúšťame svojim vinníkom.“ vyjadrujeme, že kto neodpustí svojmu bratovi, nemôže sa modliť k Otcovi. Musí však prosiť Otca za odpustenie a žiadať ho, aby mu odpustil, že nedokáže odpúšťať. **Schopnosťou odpúšťať totiž vyjadrujeme, že prijímame fakt, že Boh je nezištná láska pre všetky**

jeho deti, aj pre tie, ktorí nás ranili. Kto neodpúšťa, zostáva uzavretý do svojho hriechu. Je slepý. Ale teraz vie, o čo má prosieť.

Bratská komunita sa rodí zo vzájomného odpustenia: každý odpúšťa tak ako mu bolo odpustené. Jediný dlh, ktorý máme jeden k druhému je vzájomná láska (porov. Rim 13,8). Ako ma môj hriech dáva poznať Otca a rodí zo mňa syna, tak hriech môjho brata mi skrze moje odpustenie umožňuje žiť ako syn, ktorý je podobný Otcovi! Akonáhle nežijem ako syn, som mŕtvy. Preto „odpustiť je väčší zázrak ako vzkriesiť mŕtveho“.

Myšlienka na dlžobu, ktorá mi bola odpustená, mi dáva nielen toleranciu k druhým, ale priam veľkorysosť. Obvykle ale odpustenie neprijímame opravdivo, lebo neodpúšťame sami sebe a máme na svoje hriechy stále hnev, zlostíme sa a hanbíme sa za ne.

(Záverečná spoločná modlitba)

PONUKA PRE MÔJ ŽIVOT

Je dôležité, aby sme o odpustení nielen hovorili, ale urobili aj konkrétne kroky k jeho uskutočneniu. Je potrebné si uvedomiť, že skutočné odpustenie sa nedá uskutočniť za niekoľko okamihov ani dní. Preto na odpustení musíme pracovať každodenne. Ponúkam vám niekoľko praktických krokov, ktoré som objavil počas hľadania myšlienok na tému odpustenia:

- začať prosieť Boha o túžbu odpustiť a aby nám pomohol podľa nej aj konať. V tomto kroku ide o to, aby sme sa úplne spoľahli na Krista a dovolili mu pretvoriť naše srdce. Preto je také dôležité zostať v spojení so sviatosťami, lebo k odpusteniu potrebuje jeho milosť a silu, ktorú nachádzame práve v sviatostiach.
- napísať list, kde adresátom je ten, komu chceme odpustiť s tým, že sa pri jeho písaní vyhneme prejavom akejkoľvek nenávisťi a zloby, ktorú možno ešte stále v sebe cítime. Je vhodné tam vyjadriť, prečo nám robí ťažkosť odpustiť mu.
- nájsť si človeka, s ktorým o danom probléme môžeme hovoriť čestne, úprimne a otvorene. Je potrebné tomuto človeku plne dôverovať, že to ostane medzi nami.
- odpustiť úmysel, ktorý spôsobil, že nás niečo zranilo. Naša bolesť je zvyčajne následkom niečieho skutku, nie úmyslu, ktorý k tomu skutku viedol. Napríklad ľudia bývajú zvyčajne neverní kvôli vlastnému pôžitku, nie preto, aby tým ranili niekoho ďalšieho.
- vidieť aj zdroj takéhoto skratového jednania. Ide o videnie skutočných dôvodov, ktoré vôbec nemusia mať súvis s našou osobou. Môžu to byť jeho zranenia z detstva, životné skúsenosti, stretnutie s láskou, ktorá kládla podmienky, zlý príklad v rodine a pod. Keď to pochopíme dokážeme oddeliť skutok od bolesti, ktorú nám niekto spôsobil.

ŠTYRI RADY P. ELIASA VELLU:

1. Milujte – Je veľmi ťažké milovať niekoho, kto nám chce uškodiť. No Ježiš nám hovorí „Milujte“. Ide o to, aby sme robili niečo pozitívne a dobré. Lásku môžeme vyjadriť

modlitbou za človeka, ktorý je našim nepriateľom alebo tým, že mu pomôžeme a že sa snažíme vybadať, čo potrebuje.

2. Robte dobre – Sám Ježiš nám hovorí: „robte dobre tým, ktorí vás nenávidia.“ Ak objavíme nejakú osobu, ku ktorej prechovávame takéto city, mali by sme sa usilovať nájsť niečo veľmi konkrétne, čím jej prejavíme lásku. Možno len to, že sa k takejto osobe začneme milšie správať.
3. Žehnajte – Ježiš nám hovorí: „žehnajte tým, čo vás preklínajú...“ Ak žehnáme druhému človeku zatvárame všetky okná, všetky dvere, celú osobu proti prekliatiu. Keď milujeme obklopujeme sa láskou a nemôže nás zasiahnuť žiadna kliatba.
4. Modlite sa – Ježiš hovorí: ... a modlite sa za tých, čo vás potupujú.“ Je veľmi dôležité, aby sme odovzdávali Pánovi všetkých ľudí, ktorí s nami zle zaobchádzajú. Ak tak robíme stávame sa slobodnými ľuďmi.

ĎALŠIE TEXTY Z PÍSMO O ODPUSTENÍ:

Mk 11, 25-26; Lk 6,27-38; 7, 39-50; 15, 11-32; 23,33-34; 2 Kor 2, 9-11; Kol 1, 13-14; 3, 12-14.

KATECHÉZA

Odpustenie patrí k nášmu životu. Stáva sa totiž, že aj tí, čo nás najviac milujú, nás občas zrania. Niekedy povedia niečo zbytočne tvrdé, niekedy nás sklamú nepremysleným činom, niekedy nás dokonca aj zradia. Dokážeme im odpustiť? P. Vella sa vyslovil, že „ak niekoho nenávidíme, ak niekomu neodpúšťame, sme k tejto osobe pripútaný a táto osoba nás neustále prenasleduje a sústavne citovo týra. Ak jej však odpustíme, rozviažeme negatívne puto, ktoré nás s ňou zväzovalo a už nás citovo nezraní. Možno teda tvrdiť, že ak odpúšťame je to skôr pre naše osobné dobro než pre dobro osoby, ktorú nenávidíme.“

Je veľkým pokušením zotrvať v pocitoch hnevu voči nepriateľom a označovať sa za toho, koho urazili a zranili. Odpustenie je cesta k slobode Božieho dieťaťa. Ak neodpustíme, sme stále väzňami neodpustenia, nie sme slobodní ani uzdravení.

Odpustenie oslobodzuje vinníka od jeho pocitu viny a nám pomáha zbaviť sa nášho hnevu. Nebýva ľahké ale je skutkom lásky, ktorá v konečnom dôsledku lieči odpúšťajúceho i vinníka. To môže byť aj dôvod, prečo Ježiš Nazaretský počas svojho pôsobenia tak často zdôrazňoval odpustenie.

Odpustenie je možné vždy, pretože závisí výlučne od rozhodnutia srdca. Od odpustenia rozlišujeme pomerenie, ktoré predchádza odpusteniu. Vyžaduje sa tu teda trepezlivosť z neschopnosti „našich vinníkov“ pomeriť sa s nami.

Odpustenie je najväčším dôkazom lásky a dôvery, ktorý môžeme priniesť tomu, kto nám ublížil. Milovať znamená odpúšťať.

Odpustenie nemá hranicu

Ježiš, vždy keď hovorí o odpúšťaní pripomína, že kto chce dosiahnuť odpustenie svojich hriechov, musí byť ochotný odpúšťať. „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“ (Mt 5,7) Aj jediná prosba z Otčenáša sa týka nášho ľudského správania: „ako i my odpúšťame svojim vinníkom“ (Mt 6,12). Ježiš však nehovorí o kvantite odpustenia

(koľko ráz) ale o jeho kvalite: má byť neobmedzené. Ak Boh svojmu odpúšťaniu nekladie žiadnu hranicu, o to menej by ju mali klávať ľudia. Kto si uzavrie srdce pred odpustením bližnému, to isté srdce zostane zatvorené aj pre Božie odpustenie. Odpustenie je založené na viere: musím uveriť, aby som mohol odpúšťať. Ak sme aj niekomu odpustili, to ešte neznamená, že sme sa hneď aj uzdravili zo všetkých rán, ktoré máme vo svojom srdci.

Potreba ovládnuť sa

V zime nás naľahko oblečených strasie mráz, v horúce letné dni sa potíme. Tak reaguje naše telo na vonkajšie podnety. Aj duch reaguje podobne: pri pohľade na dobro sa poteší, pri zakúšaní zla sa zarmúti alebo naplní hnevom. To je tiež prirodzená reakcia. Dôležité je nevpustiť tento hnev do svojho srdca. Tam otrávi všetko, zloba druhého sa stane vlastnou a tú potom človek šíri okolo seba. Aj keď odpustím, nemusím prekypovať voči bližnému nežnými citmi. Cordis bonitas = dobrota prajného srdca, ktoré na každé zlo reaguje láskavými prejavmi dobra, sa dosahuje len dlhodobým odpúšťaním. V sile odpúšťať a nedať sa pohltiť zlobou udržiavajú človeka dobré skutky: „Nebudte nikomu nič dlžní, okrem toho, aby ste sa navzájom milovali: veď kto miluje bližného, vyplnil zákon“ (Rim 13,8).

Vyliečená minulosť je školou otcovstva a materstva

Vyliečené rany utržené v detstve a pri dospievaní sa stávajú školou otcovstva a materstva. Odchod z rodného domu bez skutočného vnútorného zmierenia spôsobuje, že je skôr útek ako skutočným odchodom, o akom hovorí Biblia. Na úplnú autonómiu je potrebná vnútorná sloboda. Ak bolo otcovstvo a materstvo vlastných rodičov veľmi zraňujúce, vtedy sa dieťa musí najprv naučiť byť milosrdným a verným synom – dcérou, aby sa potom mohlo stať milosrdným a verným otcom – matkou.

Milosrdenstvo a vernosť muža a ženy má iba jeden prameň: vernosť Boha Otca. Práve táto vernosť je prameňom vernosti vo vzťahu k vlastným rodičom, manželovi- manželke, vlastným deťom a všetkým, ktorých im Boh zveruje.

TEXTY, KTORÉ HOVORIA O ODPUSTENÍ:

Kard. Tomáš Špidlík:

Vzťah medzi láskou a odpustením hriechu je dvojaký. Láska odpúšťa, ale i naopak odpustenie je motív lásky. Na to sa nesmie zabudnúť, keď čítame v životopisoch svätých, ako dlho robili pokánie za hriechy a ako často na ne mysleli. Jeden z Otcov púšte hovorieval: „Sotva vstanem, myslím na svoj hriech a s myšlienkou na svoj hriech aj idem spať.“ Keď to čítame, prvá myšlienka, ktorá nás pritom napadne, je úsudok, že je to prehnane, že je to nedostatok dôvery v Boha, ktorý odpúšťa. Aby sme však pochopili tento a im podobné výroky, musíme sa vžiť do myslenia, ako im rozumeli tí, čo sa takto vyjadrovali. Oni nemali ani najmenšiu pochybnosť o tom, že im Boh ich chyby a nedostali stále odpúšťa. Ale mysleli na ne tak často preto, že si pritom uvedomovali, ako dobrý je Otec na nebesiach, ktorému v láske k nám neprekáža ani naša slabosť a nevernosti. Pripomínali si svoje hriechy, pretože verili, že sú odpustené. To ich následne povzbudzovalo v láske a v nádeji v neho.

Pápež František:

„V modlitbe ‚Otče náš‘ sa modlíme: ‚Odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom‘. Je to rovnica, ide to spoločne. Ak ty nie si schopný odpustiť, ako ti môže odpustiť Boh? On ti chce odpustiť, ale nebude môcť, ak máš uzavreté srdce a milosrdenstvo nemôže vstúpiť. ‚Ale otče, ja odpúšťam, ale nemôžem zabudnúť na tú strašnú vec, ktorú mi urobil...‘. - ‚Pros Pána, aby ti pomohol zabudnúť‘: to je však iná vec. Dá sa odpustiť, ale nie vždy sa dá zabudnúť. Avšak ‚odpustiť‘ a [prítom hovoriť] ‚veď mi to zaplatíš‘, to nejde! Odpustime, ako odpúšťa Boh: odpúšťa v plnej miere.“

Sv. František Saleský:

Uprostred jednotlivých skupín medzi, ktorými žijeme, musíme neustále vynakladať úsilie, aby sme sa navzájom znášali a prekonali konflikty, ku ktorým prišlo. „Vieme dobre, že v našej prirodzenosti vrú tisícokaké trpkosti, keď sme napadnutí a naša sebaláska nám vnuká vždy dostatok zlých pohnútok proti tým, ktorí nás napadajú. Ale nakoniec, vďaka Bohu, odoláme, nenecháme sa strhnúť k zlému. Práve podľa lásky, ktorú máme k sebe navzájom, nás poznajú ako učeníkov Vzkrieseného. Ak chcem ukázať, ako veľmi milujeme Boha, a ak chceme aby nám ľudia verili, že ho milujeme, musíme bez podmienok milovať svojich bratov a slúžiť im v ich potrebách. Boh veľmi napomáha tým, ktorý uskutočňujú jeho lásku voči svojim bratom; nič k nám tak nepriťahuje jeho milosrdenstvo ako láska, a to o to skôr, že náš Pán prehlásil, že je to jeho prikázanie a síce najdrahšie a najmilšie z nich; je to najväčšie prikázanie po prikázaní lásky k Bohu.“

Denníček sr. Faustíny, druhý zošit, b. 628:

Večer, posledný deň pred mojím odchodom z Vilna, jedna sestra, vekom staršia, mi odhalila stav svojej duše. Povedala mi, že už niekoľko rokov vnútorne trpí. Zdá sa jej, že všetky jej spovede sú zle odbavované. Má pochybnosti, či jej Pán odpustil. Opýtala som sa, či niekedy hovorila o tom spovedníkovi. Odpovedala mi, že už veľakrát o tom hovorila spovedníkovi: „A spovedníci vždy hovoria, aby som bola spokojná, a predsa veľmi trpím a nič mi neprináša úľavu. Stále sa mi zdá, že Boh mi neodpustil.“ Odpovedala som jej, nech poslúcha spovedníka a nech je úplne pokojná, lebo to je určite pokušenie. Ona však so slzami v očiach prosila, aby som sa opýtala Pána Ježiša, či jej odpustil a či sú jej spovede dobré, alebo nie. Odpovedala som jej energicky, nech sa sama opýta, ak neverí spovedníkom. Ona ma však chytila za ruku a nechcela ma pustiť, kým jej nepoviem. A aby som sa za ňu pomodlila a povedala jej, čo mi Pán Ježiš o nej povie. Horco plakala, nechcela ma pustiť a hovorí mi: „Ja viem, že Pán Ježiš k tebe hovorí, sestra.“ Nemohla som sa od nej odtrhnúť, lebo ma chytila za ruky. Tak som jej prisľúbila, že sa za ňu pomodlím. Večer počas benedikcie som začula v duši slová: „*Povedz jej, že moje srdce zraňuje viac jej nedôvera než hriechy, ktoré spáchala.*“ Keď som jej o tom povedala, rozplakala sa ako dieťa a veľká radosť vstúpila do jej duše. Pochopila som, že Boh túžil túto dušu cezo mňa potešiť, a tak, hoci ma to veľa stálo, splnila som Božie želanie.

PRÍBEHY

Spomienka Guy Gilberta

Guy Gilbert spomína skúsenosť s otcom Angeliky, ktorá bola brutálne zavraždená. Dva roky po jej smrti prišiel slúžiť s mladými sv. omšu pri výročí jej smrti. Stretol sa aj s jej rodičmi. Patrick, otec Angeliky bol na tom hrozne. Nemohol spať a odišiel zo zamestnania. Neustále čakal, kto je tá beštia, ktorá spáchala taký ohavný čin, aby sa mohol pomstiť. Pri stretnutí s ním som mu povedal: „Patrick, tá beštia zabíjala dvakrát – tvoju Angeliku a teba. Spíš len vďaka liekom. Odišiel si z práce, ktorú si mal rád. Žiješ len preto, aby si mohol zničiť vraha svojej dcéry. A ten sa niekde tajne raduje. Pozvoľna ťa zabíja. Nedovoľ tomu zloduchovi, aby ťa úplne pohltil.“ Myslím, že moje slová na neho zapôsobili ako elektrošok. Postupne sa začal dávať vďaka láske svojej ženy Annie do poriadku a vrátil sa do práce. Začal mi pomáhať. Patrick nikdy neodpustí, ale svojím spôsobom života, vďaka pomoci, ktorú mi poskytuje pri mojej práci s mladými, získal určitý priestor milosrdenstva, ktorý ho zachraňuje. G.Gilbert ešte pokračuje, keď píše: „I keď sa vrah správal ako zviera, zostáva mojim bratom, tak mi to ukazuje moja viera. Nesmieme k jednému utrpeniu pridávať ďalšie – nemilosrdnú nenávisť, ktorú cítime k zločincovi. Znamenalo by to ľudstvo odsúdiť do pekiel. Rodičom Angeliky som ešte povedal, že odpustiť vrahovi môže len Angelika, ale tá je mŕtva. Pokiaľ nie sme schopní zločincovi odpustiť, môžeme len prosieť Boha, aby obdaril svojím milosrdenstvom toho, kto zničil ľudský život. Iba Boh môže dať túto heroickú schopnosť odpúšťať. To je hybná páka kresťanského heroizmu.

Kresťan si tiež musí uvedomiť, že nik nemôže prijať v eucharistii Božie odpustenie a pokoj, bez toho, aby sa aj on sám stal človekom odpustenia a pokoja. To je geniálne na Eucharistii, že Kristus odpustil svojím učiteľom.“

P. Elias Vella spomína:

Raz sa mi stalo, že v škole, kde som sa venoval duchovným rozhovorom s mladými za mnou prišla šestnásťročná dievčina a povedali mi: „Neznášam svoju spolužiačku.“ A čakala na moju reakciu. Odpovedal som jej: „To je v poriadku, to sa stáva.“

Moja odpoveď ju šokovala a preto znovu opakovala: „Ale ja ju naozaj neznášam.“ Znovu som jej odpovedal: „To je v poriadku, to sa stáva.“

Potom sa ma spýtala: „A keď ju neznášam, môžem ísť k sv. prijímaniu?“ Odpovedal som jej: „Prečo nie? Ja viem, že ťa Boh miluje.“

Všimol som si, že nereaguje negatívne, tak som ju vyzval k modlitbe. Poprosil som ju, aby zavrela oči a predstavila si Ježiša, pozrela sa mu do očí a povedala: „Pane Ježišu, ďakujem ti, že neznášam svoju spolužiačku.“

Ihneď otvorila oči a obrátila sa ku mne: „Veď ja ju neznášam!“ Odpovedal som jej: „Dobre, ale povedz to Ježišovi.“ Nebola to schopná urobiť. Nakoniec mi povedala: „Ďakujem, odpustím jej.“

Občas chodíme za duchovným vodcom alebo spovedníkom len, preto, aby sme zistili, či súhlasí s nami alebo nesúhlasí. Ak odpoveď môžeme získať veľmi ľahko. Stačí sa pozrieť Ježišovi do očí a problém mu zveriť. To je veľmi dôležitý krok k modlitbe. (Z knihy Elias Vella, Ježiš, môj uzdravovateľ)

Stupeň vyjednávania

Raz som písal niečo do novín a spomenul som tam meno istého človeka. Išlo len o žart, ale zrejme som toho človeka dostal do čudnej pozície, jeho sa to dotklo a veľmi sa na mňa nahneval. Išiel som za nim a povedal som mu: „Možno som trochu preháňal, ale odpustite mi? Ten človek sa na mňa dlhšie zahľadel a napokon povedal: „Odpúšťam vám.“ A tak som povedal: „Ak ste mi odpustili, to znamená, že to môžem zopakovať?“

To je pravé odpúšťanie. Ak skutočne odpúšťam, tak ti hovorím, že to môžeš znova urobiť. A Ježiš chce, aby sme odpúšťali týmto spôsobom. (Z knihy Elias Vella, Ježiš, môj uzdravovateľ)

Zostavil: Jozef Repko